

Amorfatik Yalnızlık

– Zeki NURÇİN · 18 Nisan 2011

benim berduş yalnızlığım keder içmiş sarhoş hüznüm neyimi beğendiniz de aşk gibi yapıştınız bana, sizi taşıyamaz başık kırık düşlerim. denizine küsen kaç martı sevebilmiş bataklığı kaç akşam batmış günün karnına kaç sessizlik ömürden büyüktür kaç hüznün batmış kendi yalnızlığına? beynimde uçuşup duran cümleler birbirlerine çarptıkça ucuz imgeler satın alırım evrenimde zaman zaman şiir panayırlarının kurulması bundandır kovulmuş imgeler sokağında titreyen düşlerimi hırsına yenik gülüşümden ayırırım. ustayım bir yerden sonra,kendimin ustası,ucuz düşler ustası bozarım beynimi,bir tarafımda saklısın onarırım,sancım izine raslayamamamdır ağlarım,sızarım kendimi içtikten sonra uçsuz bucaksız bir romanım ve içmeyi bildikten sonra kendimi en keskin şarabım, sarhoşunum. ironik bir küfür gibidir düşlerime mezar kazışım amorfatik biraz,yalın ve saf hali sensizliğin denizini karada arayan bir gemi gibi bedenini arayan bir yürek gibi ya da çivi gibi sökülürken yuvasından yanisi anlamların cirit attığı mekanlardan boy verecek zamanlardan eksilmeyecek insandan yana kazanmaktır her aşkın hayali. benim berduş yalnızlığımın keder içmiş sarhoş hüznümün benimle olan savaşı gibi. Zeki Nurçin